

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3962/2020
11.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Чедомира Михајловића из Лесковца, чији је пуномоћник Милорад Марјановић, адвокат из Лесковца, против тужене Љубинке Митић – сада Цветковић (рођ. Михајловић) из Лесковца, Бобишта, чији је пуномоћник Звонимир Станковић, адвокат из Лесковца, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4824/19 од 11.03.2020. године, у седници одржаној дана 11.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж 4824/19 од 11.03.2020. године у ставу II изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 892/19 од 09.09.2019. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев, па је обавезана тужена да тужиоцу накнади материјалну штету због некоришћења 1/3 наследног дела имовине у износу од 1.850.000,00 динара - на име месечне закупнине за гарсоњеру у приземљу и гарсоњеру на спрату породичне куће и у износу од 30.142,40 динара на име изгубљених годишњих прихода за економску 2002. и 2003. годину због необрађивања 1/3 делова катастарске парцеле број 13020 КО Лесковац. У ставу другом изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 90.138,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж 4824/19 од 11.03.2020. године, у ставу I изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена је првостепена пресуда у ставу првом изреке у делу у коме је обавезана тужена да плати тужиоцу износ од 30.142,40 динара на име изгубљених годишњих прихода за економску 2002. и 2003. годину због необрађивања 1/3 делова катастарске парцеле број 13020 КО Лесковац. У ставу II изреке првостепена пресуда је преиначена у преосталом делу става првог изреке на тај начин што је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена да му накнади материјалну штету због некоришћења 1/3 наследног дела имовине у износу од 1.850.000,00 динара - на име месечне закупнине за гарсоњеру у приземљу и гарсоњеру на спрату породичне куће у износу од 1.850.000,00 динара. Преиначена је и одлука о парничним трошковима, па је обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 218.100,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену и то става II изреке, тужилац је изјавио благовремену и дозвољену ревизију из свих законом прописаних разлога.

Испитујући законитост и правилност побијане пресуде на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредбе парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац, тужена и њихов брат Петар оглашени су за наследнике иза мајке пок. Загорке Михајловић из Лесковца на по 1/3 породичне куће на катастарској парцели број 11046 КО Лесковац. Физичка деоба непокретности је извршена на основу правноснажног решења Вишег суда у Лесковцу Гж 1063/14 од 06.11.2014. године, када је тужиоцу припао у својину и државину западни део стамбеног објекта у приземљу и на спрату (две гарсоњере). Неспорно је да тужилац није био у државини куће, као и да је тужена у кући живела за живота родитеља и након њихове смрти све до 20.04.2006. године.

Тужилац је сматрао да га тужена онемогућава у коришћењу заједничке својине, те по том основу тражи накнаду у вредности месечне закупнине за две гарсоњере које су му припале након физичке деобе, сходно обрачуну судског вештака.

Код напред утврђеног чињеничног стања првостепени суд је извео закључак да је тужена била у искључивој државини породичне куће, да је тужилац био спречен и онемогућен да користи свој сувласнички део ствари, те да је тужена у односу на њега поступала противно члану 14. Закона о основама својинскоправних односа. По оцени овог суда, тужена је у обавези да тужиоцу накнади износ од 1.850.000,00 динара на име накнаде штете – изгубљене добити на име закупнине за период од 01.06.2002. до 31.10.2017. године.

Другостепени суд сматра да се изложено становиште не може прихватити, јер из утврђених чињеница произлази да је тужена из предметне непокретности изашла дана 20.04.2006. године, да је тиме државина на кући престала, па је самим тим погрешан закључак о њеној искључивој државини за цео период утужења. Другостепени суд такође наводи да тужена није на било који начин онемогућавала тужиоца да користи део непокретности, па је погрешан закључак првостепеног суда о основаности тужбеног захтева за исплату тражене накнаде.

На правилно и потпуно утврђено чињенично стање, другостепени суд је правилно применио релевантне одредбе материјалног права из члана 14. Закона о основама својинскоправних односа и члана 219. Закона о облигационим односима, када је донео преиначавајућу одлуку којом се одбија тужбени захтев за исплату износа од 1.850.000,00 динара.

Правилно је примењено материјално право из члана 155. и 189. став 3. Закона о облигационим односима, када је утврђено да тужена није проузроковала штету тужиоцу и да самим тим нема места досуђењу накнаде у корист тужиоца по овом основу. Тужилац је тврдио да је у спорном периоду био онемогућен да користи део куће који му је припао по спроведеном поступку деобе, а накнаду умераву у висини закупнине дела куће који му је додељен деобом и то за период од смрти мајке до дана утужења. Међутим, тужена никада није тужиоца спречавала да се користи овлашћењем из члана 14. Закона о основама својинскоправних односа, то јест да ужива право држања и коришћења ствари у заједничкој својини. Нема доказа да је тужилац тражио од тужене да му омогући приступ непокретности у заједничкој својини нити постоје

докази да му је то право било када ускратила. Следи да није доказано да је тужена предузела штетну радњу којом се повређује право тужиоца, као другог сувласника, што је предуслов код проузроковања штете. По оцени ревизијског суда, а у контексту измакле добити, не може се прихватити ни становиште тужиоца да штета одговара висини закупа дела куће који је након деобе припао тужиоцу. Измакла добит је увећање имовине које се могло очекивати по редовном (уобичајеном) току ствари. Оптимистична очекивања увећања имовине која нису заснована на реалним параметрима не могу се сматрати измаклом добити. У конкретном случају тужилац није пружио доказ да је за спорни период пронашао закупца или да је на други начин могао да остварује добит од спорне непокретности.

У погледу навода ревизије да се као правни основ тужбеног захтева може сматрати и употреба туђе ствари у смислу члана 219. Закона о облигационим односима, другостепени суд правилно образлаже да се тужена 20.04.2006. године иселила из куће, као и да исту никада није издавала у закуп. Код изложеног, нема места закључку да је тужена користила део непокретности тужиоца ради остваривања економске користи.

На основу изложеног, применом члана 414. став 1. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у изреци ове пресуде.

**Председник већа - судија
др Драгиша Б. Слијепчевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан